

eret med Erstatningsansvar for Arbejdsgiverne, vilde det være ret vanskeligt at sidestille de egentlige Erhvervs sygdomme med Ulykkestilfælde, blandt andet af den Grund, at det vil være vanskeligt at konstatere, hos hvilken Arbejdsgiver Erhvervs sygdommen egentlig er opstaaet, og hvem der altsaa vil have Ansvaret for den. Det er imidlertid af største Vigtighed, at der ogsaa tilvejebringes en Forsikring for de egentlige Erhvervs sygdomme, men det vil vistnok erkendes, at Spørgsmaalet bedre løses ved anden Lovgivning end under denne Lov.

Endvidere er Adgangen til frivillig Forsikring udvidet meget betydeligt i dette Lovforslag. Der indføres her en Adgang for selvstændigt erhvervende Fiskere og smaa Arbejdsgivere i Industri, Handel og Haandværk til at tegne den frivillige Forsikring, som de smaa Landbrugere hidtil har haft alene. Som ærede Medlemmer vil erindre, har Forholdet for de smaa Landbrugere været ordnet udelukkende ved frivillig Forsikring, saaledes at deres Medhjælp kun var forsikret, naar der var tegnet frivillig Forsikring, men nu gaar ogsaa deres Medhjælp ind under den tvungne Forsikringspligt, saaledes at der bliver ensartet Adgang til frivillig Forsikring for smaa selvstændige erhvervsdrivende indenfor Fiskeri, Handel, Haandværk og Landbrug. Ogsaa her tilvejebringes der altsaa Enhed ved en Udvidelse.

Statstilskuddet udvides derigennem, at de mindre Haandværkere og industridrivende faar samme Adgang til Statstilskud til deres frivillige Forsikring som de andre Erhverv.

En stor Udvidelse er foreslaaet med Hensyn til Erstatningsbeløbet. Ved Beregningen af dette er fastholdt det hidtil i vor Lovgivning raadende Princip: Kapitaludbetaling. Det er jo et Spørgsmaal, hvorom der altid er Strid: om Renteforsikring eller Kapitalforsikring er det bedste. Jeg skal ikke uden Foranledning komme ind paa dette Spørgsmaal, blot nævne, at Lovforslaget i alt væsentligt fastholder det Princip, der en Gang er bragt i Anvendelse i vor Lovgivning, nemlig Kapitaludbetaling. Denne er ligesom før sat i Forhold til Aarslønnen, men Tiden har medført, at det Aarsløns maksimum, som i 1898 kunde anses

for passende, ikke længer kan dette. Under Sagens Behandling i Folketinget er den af Regeringen foreslaaede Forhøjelse af Erstatningsbeløbet blevet yderligere udvidet, hvilket har sin Begrundelse i, at Regeringens Forslag hvilede paa Undersøgelser, der, som jeg tidligere har sagt, allerede paabegyndtes 1910, saa at det Grundlag, hvorpaa Beregningen nu, 6 Aar senere, foretoges, er forrykket saa meget, at de Tal, som foresloges af Regeringen, og som støttede sig til Arbejderforsikrings-Raadets Overvejelser, maatte siges paa ingen Maade at være for høje, og at den Forhøjelse, som Folketinget nu har foreslaaet, hvorved Udbetalingen for fuldstændig Invaliditet sættes til 9,000 Kr. som Maksimum og ved Dødsfald til 6,000 Kr. som Maksimum, er et Erstatningsbeløb, som Arbejderforsikrings-Raadet, hvis det nu blev stillet overfor at skulle fremsætte Forslag, efter al Sandsynlighed — saaledes antager jeg i alt Fald — selv vilde have bragt i Forslag. Jeg har megen Sympati for den af Folketinget foreslaaede Forhøjelse og haaber, at den vil finde Øre i dette høje Ting. Det er jo imidlertid, som enhver kan sige sig selv, et Overvejelsspørgsmaal, hvor højt en saadan Erstatning bør sættes. Der er neppe nogen Tvivl om, at Beløbene 9,000 Kr. og 6,000 Kr. som Maksimum paa ingen Maade vil ændre det Princip, der var nedlagt i Ulykkesforsikringsloven, saaledes som den gennemførtes første Gang af det nu afdøde Medlem af dette høje Ting, Bramsen, nemlig at det Erstatningsansvar, som Staten paa lægger Arbejdsgiveren, ikke omfatter den fulde Erstatning for Arbejderens Evne; 9,000 Kr. for fuldstændig Invaliditet dækker ikke det hele Tab, som Arbejderen har lidt. Med andre Ord, Arbejderen maa — saaledes som Bramsen tidligere stærkt hævdede — ogsaa fremtidig selv forsikre en Del af sin Arbejdsevne, hvis han vil have den fuldstændige Forsikring.

Arbejderforsikrings-Raadet, den Institution, som gennem sine forskellige Afdelinger har forvaltet alle de mange forskelligartede Love, vi hidtil har haft paa dette Omraade, foreslaas bevaret, i alt væsentligt i uforandret Skikkelse og med væsentlig den samme Kompetence til at forvalte ogsaa denne Enhedslov.

Ogsaa i Spørgsmaalet om Appel af